



Лодорож Насінинки

Одного разу потросив дідусь Дмитрика посідати жито. Дав він своїму онуку торбинку з життими насіннями і благословив у дорогу. А дорога до поля лежала через ліс.

От вирушив Дмитрика рано-вранці до поля. Довго він ішов чи ні, але захотілося йому перепочити. Присів хистчик під старим, мудрим дубом, відпочив і вирушив далі. Та піднімаючись зачехив торбинкою свою чилу і непомітно розійвав торбинку. В цей час випала одна насінинка, а Дмитрик пішов своєю дорогою.

Довго лежала насінинка під дубом. Неподальше дерева пробігала мишка. Побачила вона насінинку, ухопила її та й понесла у свою нірку. Здивувалась вона, а на зустріч їй соко-жовтка летить. Стала вона мишку розпитувати, що та несе. Мишка з радістю розповіла про знахідку. А сокока і собі захотіла тасу насінинку і хитрацями забрала її в мишки. Летить сокока до свого нїзда, пишається своєю. Аві їй на зустріч летить її подруга та й почала щось розпитувати. А що не сокока така хвастуєся не втїмалася та й почала розповідати свої новини. Шли часи насінинка випала з дуба пташки. Споласкились подруги, почали її шукати. Але фантом здійняв ся вітер, закривив все довкола і поміс насінинку десь далеко. Летіла вона, кружляла та й упала на полі, де Дмитрика вже засів жито.

Згодом пішов ранній дощик, завітало сонечко і стала насінинка проростати та перетворюватись на життїї колосок.

Лодорож насінинки

На полі ріс великий соняшник. То нього було скільки насіння, що він нахилився вниз. Туди прилетіла зграя гребків. Вони пагасували амагними зернятками і порудітались, а один гребчик набрав насіння в дубок і поміс друкові. Коли він летів в нього випало зернятко і впало прямо на шкільку науряду. Вітер присипав його землею, дає полив. Всими зернятко присипало мотем, взимку відкрио снігом. А коли прийшла весна з першими проміннями сонця воно прокмінулоось крізь землю діти не звернуви на його дубок. Але коли прийшли після літнїх канікул до школи на науряді побачили красиви, високий соняшник.

